بهبود عمیق در بندر دیلمی، رهبری در ذخایر باکتری‌های گوگردساز، و امیدهای تازه برای صیادان

گزارشی از روزهایی که بندر دیلمی دوباره نفس کشید

نوشتهٔ: مهندس کامران سپهرآرا

بندر دیلمی سال‌ها با یک مشکل بزرگ دست‌وپنجه نرم می‌کرد: آب خلیج هر روز تیره‌تر و سنگین‌تر می‌شد، ماهی کم می‌آمد و صیادان ناچار بودند ساعت‌ها دورتر از ساحل بروند. اما از پاییز ۱۴۰۱ اتفاق‌هایی افتاد که کم‌کم این وضع را عوض کرد. در این گزارش می‌خوانید چه کارهایی انجام شد، چه کسانی در آن سهم داشتند و نتیجه‌ها تا امروز چه بوده است.

ریشهٔ مشکل چه بود؟

تا سال ۱۴۰۰ بیش از ۱۴ کارگاه صنعتی در حاشیهٔ خلیج دیلمی فعال بودند. بخشی از پساب این کارگاه‌ها بدون تصفیهٔ کافی وارد آب می‌شد. نتیجه این بود که اکسیژن آب کم شد، لایه‌ای سیاه و بدبو روی کف خلیج نشست و بسیاری از جانوران کف‌زی از بین رفتند. ماهی‌هایی که این جانوران غذای آن‌ها بودند هم کم شدند. صیادان می‌گفتند تورهایشان پر از گل و لجن بالا می‌آید و گاهی یک تور را چند بار باید رها کرد.

کارهایی که انجام شد

از مهر ۱۴۰۱ تا پایان ۱۴۰۲ چند اقدام اصلی انجام شد. نخست، ۱۱ کارگاه آلاینده یا پساب خود را به تصفیه‌خانهٔ مشترک وصل کردند. دوم، ۶ کیلومتر از لایهٔ سیاه کف خلیج با روش تزریق هوا و افزودن باکتری‌های گوگردساز تجزیه شد. سوم، ۳۲ هکتار از ساحل شرقی خلیج که پر از زباله بود پاک‌سازی شد و ۱۸ هزار نهال حرا در آن کاشته شد. این نهال‌ها ریشه‌های هوایی دارند که به آب اکسیژن می‌رساند.

نتیجه‌ها تا امروز

نتیجه‌ها دست‌کم تا حدی امیدوارکننده است. شفافیت آب در ۱۸ ماه گذشته از ۱۱ سانتی‌متر به ۴۶ سانتی‌متر رسیده است. تعداد روزهایی که بوی بد در بندر حس می‌شد از ۱۴۰ روز در سال ۱۴۰۰ به ۵۲ روز در ۱۴۰۲ کاهش یافته است. در ۱۲ هکتار از بخش‌های تمیزشده، ۲۳ گونه جانور کف‌زی دوباره دیده شده‌اند که برخی از آن‌ها سال‌ها نبود. صیادان می‌گویند میانگین صید روزانه‌شان از ۱۸ کیلو به ۳۱ کیلو رسیده است.

صیادان چه می‌گویند

حاج‌رحیم کاوه‌پور، صیاد ۶۲ ساله، می‌گوید: «پارسال نوه‌ام از بوی آب فرار می‌کرد، امسال خودش پارو می‌زند.» البته همه راضی نیستند. برخی صیادان کوچک می‌گویند هزینهٔ سوخت برای رفتن به نقاط دورتر هنوز بالاست و تا زمانی که ماهی کاملاً برنگشته، درآمدشان ثابت نمانده است. به همین دلیل، ۴۰ صیاد از ۱۱۰ صیاد بندر دیلمی هنوز عضو تعاونی نشده‌اند.

مانده‌ها و پیشنهادها

کارشناسان می‌گویند کار ناتمام است. لایه‌های عمیق‌تر گل هنوز پاک‌سازی نشده‌اند و ۷ کارگاه دیگر هنوز پساب خود را تصفیه نمی‌کنند. پیشنهاد شده است که ۲۰ هکتار دیگر تا پایان ۱۴۰۳ تمیز شود، گشت‌های نظارتی بر پساب‌ها دست‌کم سه برابر شود و برای هر کارگاه متخلف جریمهٔ سنگین در نظر گرفته شود. همچنین پیشنهاد شده است که ۱۵ هکتار از زمین‌های پشت بندر به پارک ساحلی تبدیل شود تا هم گردشگر بیاید و هم مردم محل از فضای سبز بهره ببرند.

نظر مسئولان

مهندس فرهاد نیک‌پی، مدیرکل حفاظت محیط زیست استان، گفته است که «تا وقتی یک کارگاه پساب خود را تصفیه نکند، هیچ پروانهٔ جدیدی صادر نمی‌شود و پروانه‌های قدیمی هم تمدید نخواهد شد.» او افزوده است که ۳ کارگاه تاکنون به همین دلیل پلمب شده‌اند. به گفتهٔ او، ۹ کارگاه دیگر در مهلت قانونی وضع خود را اصلاح کرده‌اند و ۲ کارگاه نیز به‌طور کامل تعطیل شده‌اند.

جمع‌بندی

بندر دیلمی هنوز راه زیادی تا بازگشت کامل دارد، اما برای نخستین بار پس از سال‌ها روند به‌سوی بهتر شدن است. اگر کارها با همین جدیت ادامه پیدا کند و صیادان هم در تصمیم‌ها سهیم شوند، شاید بتوان گفت که بدترین دوران پشت سر گذاشته شده است. در این صورت، خلیج دیلمی می‌تواند دوباره به یکی از ارزشمندترین منابع غذایی و گردشگری استان تبدیل شود.

صدای مردم، خبر مردم، برای مردم

بهبود عمیق در بندر دیلمی؛ رهبری در ذخایر باکتری‌های گوگردساز در میانه‌ی پاک‌سازی

صیادان می‌گویند برای نخستین بار پس از سال‌ها ماهی دوباره برگشته است

نوشتهٔ: مهندس کامران سپهرآرا

بندر دیلمی سال‌ها با یک مشکل بزرگ دست‌وپنجه نرم می‌کرد: آب خلیج هر روز تیره‌تر و سنگین‌تر می‌شد، ماهی کم می‌آمد و صیادان ناچار بودند ساعت‌ها دورتر از ساحل بروند. اما از پاییز ۱۴۰۱ اتفاق‌هایی افتاد که کم‌کم این وضع را عوض کرد. در این گزارش می‌خوانید چه کارهایی انجام شد، چه کسانی در آن سهم داشتند و نتیجه‌ها تا امروز چه بوده است.

ریشهٔ مشکل چه بود؟

تا سال ۱۴۰۰ بیش از ۱۴ کارگاه صنعتی در حاشیهٔ خلیج دیلمی فعال بودند. بخشی از پساب این کارگاه‌ها بدون تصفیهٔ کافی وارد آب می‌شد. نتیجه این بود که اکسیژن آب کم شد، لایه‌ای سیاه و بدبو روی کف خلیج نشست و بسیاری از جانوران کف‌زی از بین رفتند. ماهی‌هایی که این جانوران غذای آن‌ها بودند هم کم شدند. صیادان می‌گفتند تورهایشان پر از گل و لجن بالا می‌آید و گاهی یک تور را چند بار باید رها کرد.

کارهایی که انجام شد

از مهر ۱۴۰۱ تا پایان ۱۴۰۲ چند اقدام اصلی انجام شد. نخست، ۱۱ کارگاه آلاینده یا پساب خود را به تصفیه‌خانهٔ مشترک وصل کردند. دوم، ۶ کیلومتر از لایهٔ سیاه کف خلیج با روش تزریق هوا و افزودن باکتری‌های گوگردساز تجزیه شد. سوم، ۳۲ هکتار از ساحل شرقی خلیج که پر از زباله بود پاک‌سازی شد و ۱۸ هزار نهال حرا در آن کاشته شد. این نهال‌ها ریشه‌های هوایی دارند که به آب اکسیژن می‌رساند.

نتیجه‌ها تا امروز

نتیجه‌ها دست‌کم تا حدی امیدوارکننده است. شفافیت آب در ۱۸ ماه گذشته از ۱۱ سانتی‌متر به ۴۶ سانتی‌متر رسیده است. تعداد روزهایی که بوی بد در بندر حس می‌شد از ۱۴۰ روز در سال ۱۴۰۰ به ۵۲ روز در ۱۴۰۲ کاهش یافته است. در ۱۲ هکتار از بخش‌های تمیزشده، ۲۳ گونه جانور کف‌زی دوباره دیده شده‌اند که برخی از آن‌ها سال‌ها نبود. صیادان می‌گویند میانگین صید روزانه‌شان از ۱۸ کیلو به ۳۱ کیلو رسیده است.

صیادان چه می‌گویند

حاج‌رحیم کاوه‌پور، صیاد ۶۲ ساله، می‌گوید: «پارسال نوه‌ام از بوی آب فرار می‌کرد، امسال خودش پارو می‌زند.» البته همه راضی نیستند. برخی صیادان کوچک می‌گویند هزینهٔ سوخت برای رفتن به نقاط دورتر هنوز بالاست و تا زمانی که ماهی کاملاً برنگشته، درآمدشان ثابت نمانده است. به همین دلیل، ۴۰ صیاد از ۱۱۰ صیاد بندر دیلمی هنوز عضو تعاونی نشده‌اند.

مانده‌ها و پیشنهادها

کارشناسان می‌گویند کار ناتمام است. لایه‌های عمیق‌تر گل هنوز پاک‌سازی نشده‌اند و ۷ کارگاه دیگر هنوز پساب خود را تصفیه نمی‌کنند. پیشنهاد شده است که ۲۰ هکتار دیگر تا پایان ۱۴۰۳ تمیز شود، گشت‌های نظارتی بر پساب‌ها دست‌کم سه برابر شود و برای هر کارگاه متخلف جریمهٔ سنگین در نظر گرفته شود. همچنین پیشنهاد شده است که ۱۵ هکتار از زمین‌های پشت بندر به پارک ساحلی تبدیل شود تا هم گردشگر بیاید و هم مردم محل از فضای سبز بهره ببرند.

نظر مسئولان

مهندس فرهاد نیک‌پی، مدیرکل حفاظت محیط زیست استان، گفته است که «تا وقتی یک کارگاه پساب خود را تصفیه نکند، هیچ پروانهٔ جدیدی صادر نمی‌شود و پروانه‌های قدیمی هم تمدید نخواهد شد.» او افزوده است که ۳ کارگاه تاکنون به همین دلیل پلمب شده‌اند. به گفتهٔ او، ۹ کارگاه دیگر در مهلت قانونی وضع خود را اصلاح کرده‌اند و ۲ کارگاه نیز به‌طور کامل تعطیل شده‌اند.

جمع‌بندی

بندر دیلمی هنوز راه زیادی تا بازگشت کامل دارد، اما برای نخستین بار پس از سال‌ها روند به‌سوی بهتر شدن است. اگر کارها با همین جدیت ادامه پیدا کند و صیادان هم در تصمیم‌ها سهیم شوند، شاید بتوان گفت که بدترین دوران پشت سر گذاشته شده است. در این صورت، خلیج دیلمی می‌تواند دوباره به یکی از ارزشمندترین منابع غذایی و گردشگری استان تبدیل شود.

صدای مردم، خبر مردم، برای مردم

بهبود عمیق در بندر دیلمی؛ رهبری در ذخایر باکتری‌های گوگردساز در میانه‌ی پاک‌سازی

صیادان می‌گویند برای نخستین بار پس از سال‌ها ماهی دوباره برگشته است

نوشتهٔ: مهندس کامران سپهرآرا

بندر دیلمی سال‌ها با یک مشکل بزرگ دست‌وپنجه نرم می‌کرد: آب خلیج هر روز تیره‌تر و سنگین‌تر می‌شد، ماهی کم می‌آمد و صیادان ناچار بودند ساعت‌ها دورتر از ساحل بروند. اما از پاییز ۱۴۰۱ اتفاق‌هایی افتاد که کم‌کم این وضع را عوض کرد. در این گزارش می‌خوانید چه کارهایی انجام شد، چه کسانی در آن سهم داشتند و نتیجه‌ها تا امروز چه بوده است.

ریشهٔ مشکل چه بود؟

تا سال ۱۴۰۰ بیش از ۱۴ کارگاه صنعتی در حاشیهٔ خلیج دیلمی فعال بودند. بخشی از پساب این کارگاه‌ها بدون تصفیهٔ کافی وارد آب می‌شد. نتیجه این بود که اکسیژن آب کم شد، لایه‌ای سیاه و بدبو روی کف خلیج نشست و بسیاری از جانوران کف‌زی از بین رفتند. ماهی‌هایی که این جانوران غذای آن‌ها بودند هم کم شدند. صیادان می‌گفتند تورهایشان پر از گل و لجن بالا می‌آید و گاهی یک تور را چند بار باید رها کرد.

کارهایی که انجام شد

از مهر ۱۴۰۱ تا پایان ۱۴۰۲ چند اقدام اصلی انجام شد. نخست، ۱۱ کارگاه آلاینده یا پساب خود را به تصفیه‌خانهٔ مشترک وصل کردند. دوم، ۶ کیلومتر از لایهٔ سیاه کف خلیج با روش تزریق هوا و افزودن باکتری‌های گوگردساز تجزیه شد. سوم، ۳۲ هکتار از ساحل شرقی خلیج که پر از زباله بود پاک‌سازی شد و ۱۸ هزار نهال حرا در آن کاشته شد. این نهال‌ها ریشه‌های هوایی دارند که به آب اکسیژن می‌رساند.

نتیجه‌ها تا امروز

نتیجه‌ها دست‌کم تا حدی امیدوارکننده است. شفافیت آب در ۱۸ ماه گذشته از ۱۱ سانتی‌متر به ۴۶ سانتی‌متر رسیده است. تعداد روزهایی که بوی بد در بندر حس می‌شد از ۱۴۰ روز در سال ۱۴۰۰ به ۵۲ روز در ۱۴۰۲ کاهش یافته است. در ۱۲ هکتار از بخش‌های تمیزشده، ۲۳ گونه جانور کف‌زی دوباره دیده شده‌اند که برخی از آن‌ها سال‌ها نبود. صیادان می‌گویند میانگین صید روزانه‌شان از ۱۸ کیلو به ۳۱ کیلو رسیده است.

صیادان چه می‌گویند

حاج‌رحیم کاوه‌پور، صیاد ۶۲ ساله، می‌گوید: «پارسال نوه‌ام از بوی آب فرار می‌کرد، امسال خودش پارو می‌زند.» البته همه راضی نیستند. برخی صیادان کوچک می‌گویند هزینهٔ سوخت برای رفتن به نقاط دورتر هنوز بالاست و تا زمانی که ماهی کاملاً برنگشته، درآمدشان ثابت نمانده است. به همین دلیل، ۴۰ صیاد از ۱۱۰ صیاد بندر دیلمی هنوز عضو تعاونی نشده‌اند.

مانده‌ها و پیشنهادها

کارشناسان می‌گویند کار ناتمام است. لایه‌های عمیق‌تر گل هنوز پاک‌سازی نشده‌اند و ۷ کارگاه دیگر هنوز پساب خود را تصفیه نمی‌کنند. پیشنهاد شده است که ۲۰ هکتار دیگر تا پایان ۱۴۰۳ تمیز شود، گشت‌های نظارتی بر پساب‌ها دست‌کم سه برابر شود و برای هر کارگاه متخلف جریمهٔ سنگین در نظر گرفته شود. همچنین پیشنهاد شده است که ۱۵ هکتار از زمین‌های پشت بندر به پارک ساحلی تبدیل شود تا هم گردشگر بیاید و هم مردم محل از فضای سبز بهره ببرند.

نظر مسئولان

مهندس فرهاد نیک‌پی، مدیرکل حفاظت محیط زیست استان، گفته است که «تا وقتی یک کارگاه پساب خود را تصفیه نکند، هیچ پروانهٔ جدیدی صادر نمی‌شود و پروانه‌های قدیمی هم تمدید نخواهد شد.» او افزوده است که ۳ کارگاه تاکنون به همین دلیل پلمب شده‌اند. به گفتهٔ او، ۹ کارگاه دیگر در مهلت قانونی وضع خود را اصلاح کرده‌اند و ۲ کارگاه نیز به‌طور کامل تعطیل شده‌اند.

جمع‌بندی

بندر دیلمی هنوز راه زیادی تا بازگشت کامل دارد، اما برای نخستین بار پس از سال‌ها روند به‌سوی بهتر شدن است. اگر کارها با همین جدیت ادامه پیدا کند و صیادان هم در تصمیم‌ها سهیم شوند، شاید بتوان گفت که بدترین دوران پشت سر گذاشته شده است. در این صورت، خلیج دیلمی می‌تواند دوباره به یکی از ارزشمندترین منابع غذایی و گردشگری استان تبدیل شود.

صدای مردم، خبر مردم، برای مردم